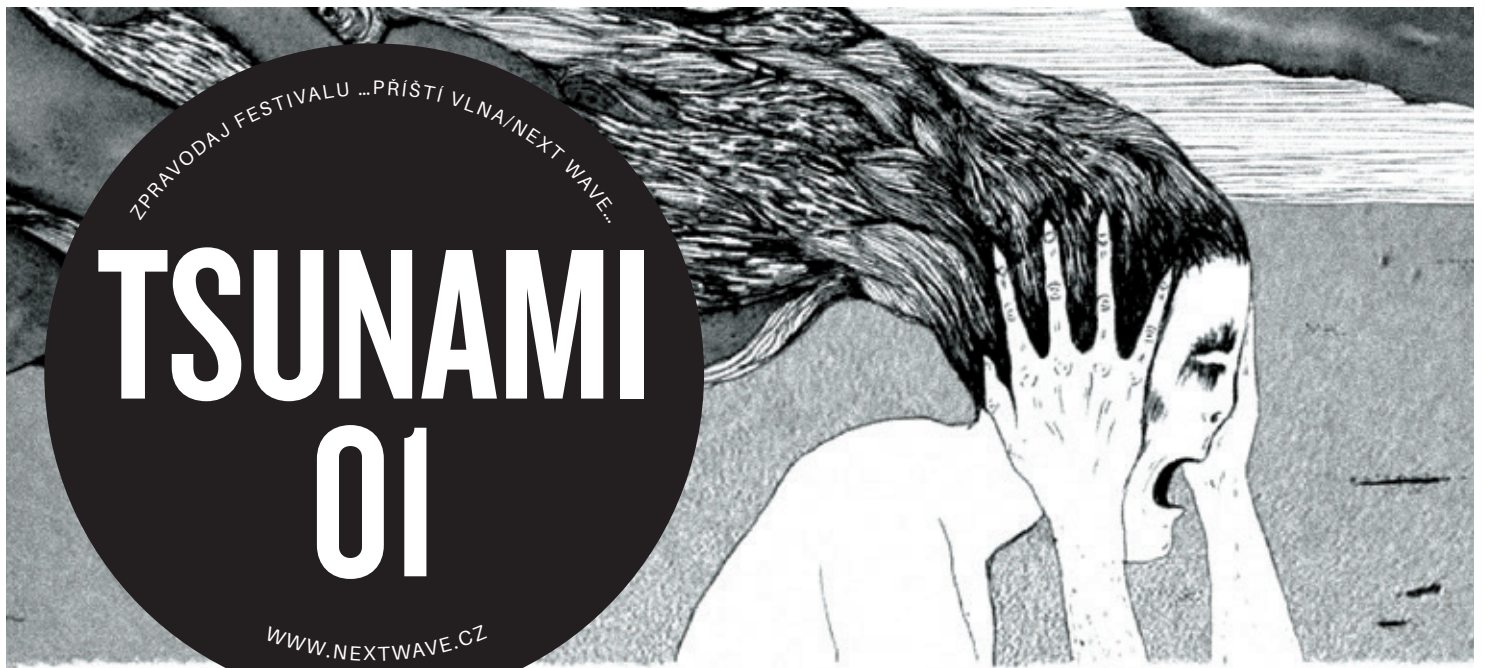

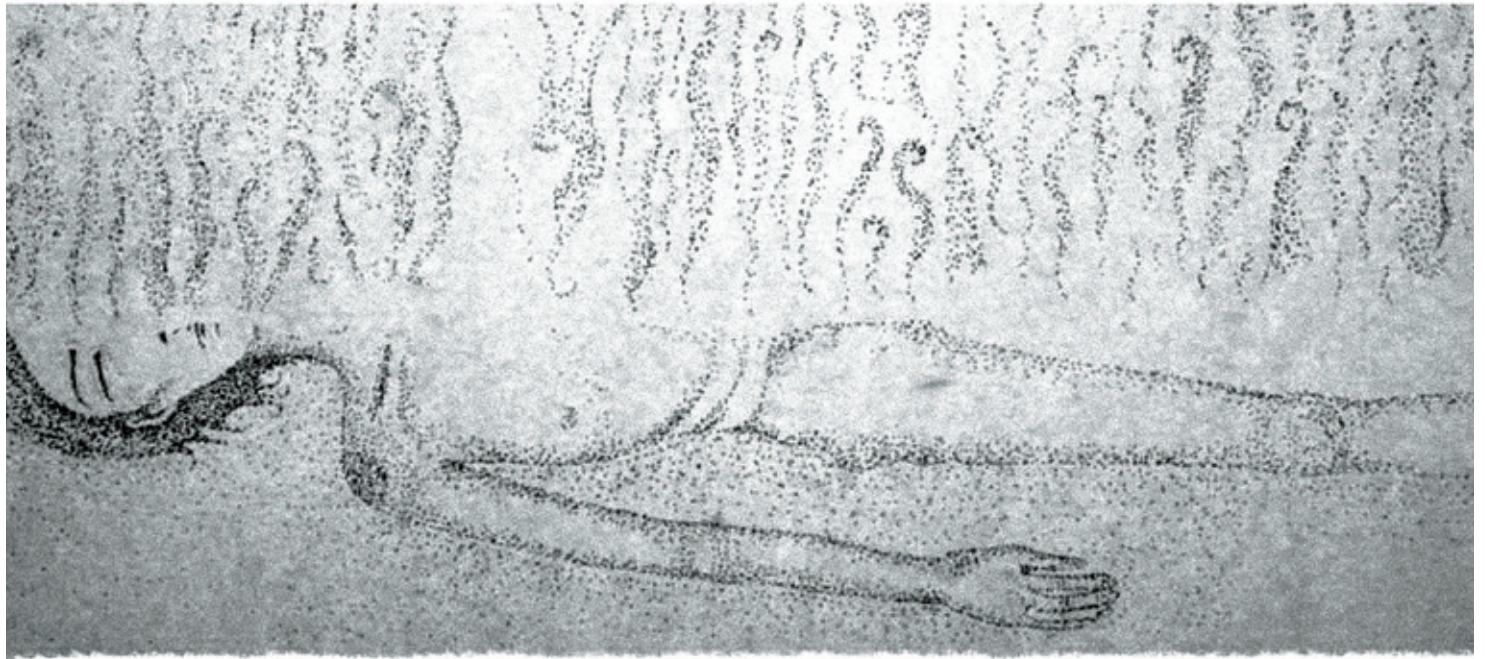
ZPRAVODAJ FESTIVALU ...PŘÍŠTÍ VLNA/NEXT WAVE...

TSUNAMI 01

WWW.NEXTWAVE.CZ

TÁHLA SE ZA MNOU AŽ NAKONEC VYSTOUPALA VZHŮRU AŽ K VYSOKÝM OBLAKŮM A SPOJILA SE S NIMI.

TEĚLO SE MI ROZŠTĚPILO VE DVI. HRŇOT LETADEL NAPLNŮVAL NEBE, ODRAŽEL SE OD ZEMĚ A CPAL SE MI BE

PŘÍŠTÍ
VLNA
NEXT
WAVE

Úvod jako obrázek

Když mi bylo pětadvacet let v září, zrovna jsem se chystal na svůj první a poslední rok doktorátu na bohemistice, na dvě svatby čtyř svých kamarádů, spáchal jsem rozhovor s Petrem Krushou do tehdejší Tsunami a odložil čundr do Chřibů na listopad. Letos v září slaví pětadvacet let festival ...příští vlna/next wave..., zdánlivě jako by se nechumelilo. Ale jen zdánlivě. Tedy ono se nechumelí, v téhle zemi se už asi nikdy chumelit nebude, ale Nextka slaví,

kocábka pluje, příboj buší do skal. Například poprvé (aspoň co já pamatuju) expanduje na loď — na (A)void Floating Gallery, kde přivítá inscenaci Kračun Apoleny Vaníšové a zmiňovaného Petra Krushy. Anebo s Krutým krtkem odcestuje do Liberce. Anebo předá pocity v režii Martina Talagy a jeho projektu SOMA v divadle Komédie, které je od téhle sezony po letech opět pod hlavičkou MDP. Nic z toho si nesmíte nechat odplout. Ani nic dalšího. Kompletní

program naleznete na samém konci tohoto čísla zpravodaje Tsunami, který vás bude celým festivalem jako každý rok provázet. Jako správný kapitán. Tahle Tsunami totiž není, ale pomáhá. A nezapomeňte, aspoň na příštích čtrnáct dní jste součástí subkultury Next Wave. Je to radost, ale i závazek. Tak se koukejte chovat alternativně!

— Dominik Melichar —

V hlavě mám různé obrazy, které pak během procesu nechám žít vlastním životem

ROZHOVOR S TEREZOU BARTŮNKOVOU

„*Tamurova poslední cesta. Pod nohama sopečný štěr, do zad se opírající žhnoucí slunce. Zvukovou kulisu tvoří jen jeho vlastní, plytký dech, přehlušovaný nepravidelnými výbuchy někde v dálce. Kam až oko dohlédne, rozkládá se krajina spalovaná slunečním žářem a ohni, pořád hořícími na planinách. Všudypřítomný dusivý kouř. Bezmoc a zoufalství. A zatímco voják Tamura umírá někde mezi válečným konfliktem a ekologickou katastrofou, dostává divák prostor pro meditaci a imaginaci, stejně jako pro zvědomění blíží se apokalypsy.*“ Inscenace, která v divadle Alfred ve dvoře uvede 25. ročník festivalu Next Wave. Autory jsou Tereza Bartůnková, Jan Čtvrtník a kolektiv. O pár slov jsem těsně před premiérou požádala Terezu Bartůnkovou.

Tamura rozhodně nebude tradiční divadlo. Můžete se pokusit pojmenovat ten tvar — jedná se o instalaci, performance nebo něco jiného?

Tamura se dá popsat jako audiovizuální inscenace na pomezí rozhlasové hry, animovaného filmu, komiksu, koncertu a performance. Základní snahou je odvyprávět příběh pomocí obrazu a zvuku a zároveň nechat diváka, aby se vnořil do svých vlastních představ a využil vlastní imaginaci. Divák vedle poslechu zvuku a vnímání

obrazu může sledovat i ty, kteří na scéně tyto složky naživo animují.

Spolupracujete s Janem Čtvrtníkem. Jak tahle spolupráce obecně funguje, kdo přichází s prvotní myšlenkou, kdo ji dotáhne do konce?

S Honzou jsme se potkali během studia na DAMU a naše spolupráce vznikla jaksi přirozeně a jakoby sama od sebe. Je založena na intuici, podobném smýšlení a porozumění toho druhu, kdy si nemusíme ani nic říkat a oba víme. Doplňujeme se. Každý z nás využívá jiné výrazové prostředky a jejich propojením vznikají naše představení. S prvotní myšlenkou sice přicházím většinou já, ale to nehraje žádnou roli. Protože základní je až její rozvinutí a dotažení do výsledné formy, ve kterém jde o naprostou rovnováhu našich sil.

U takového typu divadla je hodně důležitá formální stránka. Vidíte už od počátku definitivní vizuální složku inscenace, nebo vzniká v průběhu zkoušení?

Definitivní určitě ne, v hlavě mám různé obrazy, které pak během procesu nechám žít vlastním životem. Mým právě objeveným zjištěním je nelpět na nich, nechat je být a ony se pak často ve výsledku objeví samy. Také se učím nesazít se do představení dostat

všechny své nápady. Protože si uvědomuju, že by takový eklektický výsledek nefungoval. Vzniká tak zároveň archiv nápadů a obrazů, které se budou třeba hodit jindy. A co se týče formální stránky, tak konkrétně u Tamury jsem věděla, že půjde o využití živých projekcí a snímání zvuku. A tomu je tedy také uzpůsobena scénografie. Velké plátno a pod ním jakýsi pracovní prostor — taková naše nahrávací a snímací „studia“.

Můžete prozradit, jak projekt Tamura vznikal?

Tamura navazuje na mé předešlé autorské jevištní pokusy, především na ten poslední: Dialog. Díky němu jsem začala objevovat nový svět propojování obrazu a zvuku, který mě v současné době zajímá ze všeho nejvíce a naplňuje mě. Dialog byla jakási audiovizuální meditace, ve které jsme s Janem Čtvrtníkem sedíce naproti sobě naživo vytvářeli obrazovo-zvukovou kompozici, natolik abstraktní, aby si divák mohl naplnit užití běh své vlastní imaginace. Poté přišel nápad využívat a rozvíjet podobné principy, ale vyprávět pomocí nich konkrétní příběh. Hledala jsem knižní inspiraci a do rukou mi díky vedoucímu ateliéru na DAMU přišla kniha Ohně na planinách, která ve mně vyvolala okamžitou potřebu ji právě takto transformovat. Napadlo mne, že by to mohlo fungovat jako oživlý komiks na jevišti.

K představení jsem vytvořila obrazové materiály, ze kterých vzešla také obrazová publikace, která představení doprovází. Doufám, že bude fungovat jednak jako doplňkový předmět k představení, ale i jako samostatná knížka. V představení vyprávíme příběh beze slov, v knižce slova jsou, jako by chtěla nahradit zvukovou složku z inscenace.

Jak dlouho trvala realizace?

Realizace probíhala průběžně několik měsíců. Ráda si nechávám pro takové projekty dost času na sběr materiálů, kreslení,

zaznamenání. Klidně nosím nápady v hlavě delší dobu a nechávám je rozvinout. Na zkoušení mám pak naopak ráda intenzivní bloky. Zkoušeli jsme ve dvou fázích, několik dní na jaře a teď přes týden před premiérou. Vzhledem k podobě inscenace bylo potřeba připravit předem obrazový materiál, který jsem vytvářela v čase mezi těmito zkoušecími fázemi. Vyšlo to časově až zázračně ideálně. Navíc jsem měla možnost odjet na celý měsíc na rezidenci do Finska, kde jsem se mohla soustředit jen na tvorbu obrazového materiálu.

Kolik lidí se na inscenaci podílelo?

Vedle Jana Čtvrtníka jsou naprosto zásadní zbývající členové tvůrčího týmu: Nataša Mikulová, Jan Nedbal a Michal Bednář. Díky nim teď může obraz a zvuk vyprávět divákům příběh Tamury. Pracujeme bez režiséra, ale snažíme se, abychom vždy měli nějaké oči zvenku, které nám dávají zpětnou vazbu.

— Ptala se Jana Soprová —

Českou republiku a Čínu pojí rok 1989

ROZHOVOR S LUKÁŠEM ADAMEM

Herec Lukáš Adam v rámci festivalu ...příští vlna/next wave... uvede inscenaci Pekingská kachna, která vychází z básní čínského autora Liao I-wu. Jak se k němu vůbec materiál dostal a zda byl někdy v Číně, prozradil v následujícím rozhovoru.

1. Kdy jste se poprvé setkal s básněmi Liao I-wu?

Před sedmi lety ve vlaku mezi Ostravou a Brnem. Psalo se o něm a o jeho básni Krveprolití v Mladé frontě DNES. Hned jsem si ji sehnal od lidí, kteří ji tehdy recitovali, a od té doby jsem se začal věnovat jeho tvorbě.

2. S jakým záměrem jste se rozhodl inscenovat právě jeho texty?

Záměrem byla nespokojenost s českou politickou kulturou a se změnou kurzu zahraničně-politického směřování České republiky od západu na východ. Posledním impulsem k tomu, aby inscenace vznikla, byly blamáže kolem návštěv dalajlamy a čínského prezidenta v České republice v roce 2016.

3. „Tohle není tvoje doba. Ani zvuk vlastního pláče už ti nepatří.“ I tato slova zazní v inscenaci Pekingská kachna. Vnímáte nějak paralelu se situací v ČR?

Paralela je zřejmá. Už jen to, že Československo, potažmo Českou republiku a Čínu pojí rok 1989, kdy v Pekingu proběhlo povstání na náměstí Nebeského

klidu a u nás sametová revoluce. A, budu se opakovat, diskurz směřování české zahraniční politiky, na jehož základě inscenace pracuje. Vyznění celého představení by měl být jakýsi hold lidem, kterým se v roce 1989 nepovedlo to, co u nás ano, a kteří za pokus o narovnání politické situace zaplatili životem a ztrátou svobody. Uvnitř inscenace je i naprosto přímočarý groteskní zhodnocení české politické situace.

4. Jaký máte vztah k recitaci jako ke svébytnému scénickému projevu?

Velmi blízký. Ty tři texty, které jsou v Pekingské kachně použity, jsem každý zvlášť recitoval na Poděbradských dnech poezie v rámci soutěžního fóra přednesu poezie a prózy několik let po sobě. Na recitaci se v masové kultuře pohlíželo jako na obligátní nutnost v rámci školního přednášení před tabulí, ale jako profesionální způsob projevu je pro mě divadelní platformou pro svobodné vyjádření myšlenek, které chci předávat divákům a posluchačům.

5. Inscenace je členěná na tři části. Co vás vedlo k tomuto dramaturgickému kroku?

Všechny tři se vážou na osobu Liao I-wua, ačkoli třetí část je jen příloha jeho knihy Kulky a opium — administrativní seznam obětí povstání na Tchien-en-menu. Je to vlastně jediný důvěryhodný pramen přibližující počet mrtvých a způsoby, kterými přišli o život. Pro padesátiminutovou inscenaci plnou souvislého textu je pak dobré, když je rozčleněna na tři bloky, z nichž každý vypovídá trochu o něčem jiném a postupně se proměňuje žánr od autentické zvěsti až k sarkastické grotesce.

6. Byl jste někdy v Číně? Do jaké míry sledujete tamější politickou situaci?

V Číně ne. Nejblíží jsem byl v Jižní Koreji na muzikálovém festivalu před třemi lety. Takže zevrubnou atmosféru asijského kontinentu jsem nasát mohl, ale pravou Čínu zblízka neznám. Tamní situací jsem se věnoval díky médiím a Liaovým textům celkem hluboce, ale Pekingskou kachnou jsem si v sobě celou problematiku uzavřel a dal jsem si od ní trochu pohov. Samozřejmě cokoli čínského se kolem mě mihne, vnímám, ale už si tím nechci zahlovat mozek.

7. Inscenaci režíroval Pavel Gejduš. Zasažoval jste do inscenace také nějak v průběhu zkoušení?

S Pavlem Gejdušem jsme pracovali jako tandem. Kulky a opium byly natolik dramaturgicky hotové už z festivalu, že se na nich nic neměnilo, ale jak Krveprolití, tak Hovory se spodinou jsem tehdy jen recitoval. Pavel přišel s režijní koncepcí, která je výhradně jeho. Spolupracovali jsme ale tak, že jsme brali nápady jeden od druhého a padli si do noty.

8. Jaký vztah máte k politickému divadlu, které se tvoří v Česku? Je dostatečně apelativní? Je vůbec?

Myslím, že politického divadla v Česku je docela dost. Ale možná je to proto, že ho sám vyhledávám. Mám rád vyhraněné a specifické divadlo, nebaví mě fádnost a průměr. I proto, že jsem součástí spousty fádních inscenací kvůli složenkám a pak utíkám ke svým undergroundovým radostem, jako je Pekingská kachna nebo třeba inscenace Herec a truhlář Majer mluví o stavu své domoviny ve Studiu hrdinů. Protože chci dělat divadlo, které se vyjadřuje k tomu, co se nejen v naší zemi

děje a s čím nesouhlasím, vzbudit diskuzi a zájem, nebo jen předat informaci o tom, o čem se běžně nemluví.

9. Na jaké jiné inscenace se v rámci festivalu Next wave půjdete podívat?

Vzhledem k tomu, že od středy 19. září, kdy odehrajeme Pekingskou kachnu, budu mít volný večer až na svoje narozeniny 6. října, se nedostanu na nic. Ale budeme hrát ještě na Next Wave v Brně v říjnu, kdy už času bude víc a mám v plánu zůstat nějakou dobu tam, možná i na celý festival.

— Ptala se **Anežka Berčíková** —

Stará aréna Ostrava — Lukáš Adam: Pekingská kachna

ÚRYVEK ZE SCÉNÁŘE

DÍL 1. KRVEPROLITÍ

(báseň, 1989, překlad Lucie Kalvachová, napsáno během demonstrací na náměstí Nebeského klidu v červnu 1989)

I.

Plač! Plač! Plač! Plač! Plač!

Ty jediný, který dnes nelitostně rozeséváš slzy

Ty jediný, který se dnes vznášíš někde mimo lidstvo

Ty jediný, který se dnes troufáš vzpírat dějinnému proudu

Plač plač plač plač plač plač plač plač plač plač plač plač!

Ty jediný, který dnes pliveš na svou vlastní matku, nenávidíš vlastní krev, proklínáš vlastní rasu, mrzačíš vlastní přátele, ty zplozenče ducha, hoven a polí! Plačplačplač! Na střepy roztráštěný mýte, netvore, který zasluhuješ zemřít rozčtvrcením, tvé slzy nakonec utopí i tebe samotného!

Omyl. Tohle není tvoje doba. Od tvého zrození je všechno velký omyl Za vytřeštěnými slzavými očima se pozorně dívá ještě třetí oko

Rybám není dáno létat v oblacích a lodím kotvit mezi křídly ptáků, kamení není dáno zpívat ani mlčet a člověku zas zemřít opilému, zemřít v poblouznění, za čest či pro zmrtvýchvstání krásy

Čas, místo, osoby, cíle, touhy i každá jednotlivá věta jsou předem pečlivě naplánované

V našich fenami odkojených nocích je i nespavost zinscenovaná režisérem

Plač! Plač! Plačplačplač!

Tohle není tvoje doba
Ani zvuk vlastního pláče už ti nepatří.
Vypsals hon na sebe sama
Tvé první já, druhé, třetí, čtvrté, páté i šesté já tě právě opustilo! Plač!

II.

Tvé pravé já teprve teď přichází na svět jako dýchavičný uzlík odpadků, vyhozených od výrobní linky. Matka se pochechtává. Matka křičí to lechtá! to lechtá! Buldozerem projatá cesta je jako kůže protřezaná zatfátými nehty.

Tvé pravé já skrze kolektivní soulož stoupá ke slunci a v touze po nových pevninách se řítí do nejzazší prázdnoty. Padá a mění se v prach a rozdrčené kosti! Zbytky masa tráví vlnobití a lidská miliarda ti vzdává hold pěti minutami pietního ticha.

Tvé pravé já chcípne na chlast, na choroby a na sex, na syfilis rozbujelou po celé délce pobřeží, neboť jedním ze symptomů éry reformem je černá prostituce. Rádoby naivní děvčátka na nádražních perónech jsou k máni za tři sta jüanů a nejostřílenější kurevnici už nedokážou víc než si na polštáři dívčích těl číst v aktualitách.

Tvé pravé já trhá šaty z vysokoškolských studentek a do jejich roztrášených dlaní vkládá ztopořený penis. Otcovským hlasem hřímá — teď se uč! Tady máš svou univerzitu! Svoje učebnice! Svou třídu! Svoje fyzikální cvičení! Svou školní rozcvičku! Svoje profesory a docenty! Uč se! Tohle si soukej do hlavy — žalud, předkožku a naběhlé modré žilky! Tady máš pokladnici kultury! Nedokrevná chudinko! Intelektuálská děvko! Teď se uč! Studium je sex, nic víc! Tak uč se!

Tvé pravé já, tragicky vyloučené z Alma mater, tragicky hyne na stovkách dívčích záchodků v úctyhodných školách. Žaludek má pošlapaný holčičíma nohama a chlast i jídlo vyhrězlé konečnickem i ušima. Tvé pravé já se jako chciplý pes

pohozený na dvoře městského soudu stává palcovým titulkem ve Večerníku Wu-chan.

Tvé pravé já se chápe vedení země, v zastoupení lidu za jednacím stolem podepisuje, odzbrojuje, vyjednává. Politická krize — vyjednává. Inflation — vyjednává. Rasová diskriminace — vyjednává. Ekologická rovnováha — vyjednává. Drogy a pašování, vraždy a žhářství, mírové petice — vyjednává! Vyjednává! Vyjednává!

III.

A v jádru Utopie už zase teče krev

Premiéra ofouklo, lid musí kašlat a platí další stanné právo
Dávno bezzubé státní soukolí drtí každého, kdo se odvážil nemoci vzpírat
Bezbranná lůza padá v tisícových zástupu, obrnění vrazi z profese plavou v krvi, za neprodyšné zavřenými okny páchají svá zvěrstva a kožená armádní bagancata otírají do sukní mrtvých dívek. Nezachvějí se

Ty bezcitné lidské stroje se ani nezachvějí!

Jejich elektronické mozky znají jen jediný program — děrný štítek úředních vyhlášek a lejster.

Ve jménu vlasti vraždíte ústavu! Měňte ústavu a vraždíte právo. Ve jménu matek požírejte děti! Ve jménu dětí przněte otce! Ve jménu manželek vraždíte manžele! Ve jménu městských obyvatel drancujte města! Palte! Palte! Na starce. Na děti. Na ženy palte! Na studenty. Dělníky. Učitele, co budou stoupat do nebe a klesat do pekla — to je krása! Krása. Krása, pro kterou se člověk mění v netvora. Krása, pro kterou chce ničit, pro kterou chce prznit, pro kterou chce ovládat, pro kterou chce špinit! Pryč s krásou! Pryč s květinami! S lesy. Školními dvory. Láskou. Kytarami a čerstvým zdravým vzduchem! Střílejte! Střílejte! Střílejte! Libí? Libí! Jako pořádně si šluknout. Jako pořádně si ulevit. Střílejte! Střílejte! Střílejte! Libí? Libí! Jen mu proraz lebku! Usmaž mu kůži na škvarek! Vymlať z něj mozek. Vymlať z něj duši. Ať se rozstříkne na mosty. Na věže. Na koleje! Ať se rozstříkne na chodník. Ať se rozstříkne na nebe a promění se ve hvězdy! Ve hvězdy na útěku! Ve hvězdy se dvěma lidskýma nohama. Lidé i hvězdy padají. Padají a utíkají. Těžko je od sebe rozlišit. Pronásledujte je nad mraky! Pronásledujte je do spár země a hluboko do masa je střílejte. Děti. Děti, vaše těla studí. Bratři a sestry, vaše rozbitá těla špiní zem. Pojďte domů. Pojďte bez hlesu a bez dechu. Pojďte, vznášejte se nad zemí. Stále vpřed, musí tam být klidné místo k odpočinku. Musí tam být místo, kam nedoléhá zvuk střelby a explozí. Tolik se toužíme ukrýt ve stéblu trávy. V listu. Stryčku. Tetičko.

Dědo. Prabábo. Otče. Matko. Jak daleko je ještě domů? Už není žádné doma. Každý to ví. Domov je křehká naděje. Nechte nás v ní zemřít! Střílejte, tak střílejte, tak střílejte! Nechte nás zemřít ve svobodě. Spravedlnosti. Rovnosti. Všeobjímající lásce. Míru. Ve všech těch třepotavých nadějích. Nechte nás proměnit se v naději. Stát na obzoru. A lákat další živé ke smrti! Prší. Nevím, jestli to jsou dešťové kapky, nebo průhledný popel. Mami, utíkej! Synku, utíkej! Starší bratře, utíkej! Mladší bratříčku, utíkej! Rezníkům ruce neumdlévají a přichází další, ještě děsivější bílý den.

Střílejte! Střílejte! Střílejte! Libí! Moc líbí....

IV

Tak plač plač plač plač plačplačplačplačplač

Stojíme uprostřed světla, ale všichni jsme slepí, stojíme uprostřed cesty, a nikdo nedokáže jít, stojíme uprostřed zvuků, ale všichni jsme hluchí, stojíme uprostřed výhně, a všichni odmítáme pít.

Nepochopil jsi volání doby, a písňe nepřátel ti znějí ze všech stran. Chtěl ses spiknout proti slunci

A nemáš nic než pláč, tak pláčeš, pláčeš pláčeš pláčeš pláčeš pláčeš pláčeš dál! Drtili tě a škvířili, tělo máš v plamenech! Ale pláčeš dál

Na jevišti jsi odehrál svůj part, potušeného tě vodi ulicemi, ale pláčeš dál Oči ti praskají a žhnou do zástupů přihlížejících, ale pláčeš dál

Vypsals odměnu na své vlastní dopadení, udal ses a křivě obvinil, projevil jsi lítost nad svými omyly a celou touhle dobou! Ale pláčeš dál

Zašlapali tě do prachu, ale pláčeš dál Rozdupali tě na krvavé cáry, ale pláčeš dál

Cáry masa sežral pes, ale i v psím břiše ještě pláčeš dál! Pláčeš, pláčeš, pláčeš dál Žít dál v krveprolití, jaké nepoznal svět, dokážou jen psi.

Stříbrná barva je příznačná pro 25. ročník

FOTO: ANNA ČERNÁ

Téma „Obraz“ letošního, výročního, stříbrného 25. ročníku festivalu ...příští vlna/next wave... je natolik určující a nabádavé, že nešlo opominout festivalového grafika, který se stará o jeho vizuální podobu. Téma „Obraz“ může být pro výtvarníka stejně inspirativní jako zničující. Jak se s nelehkou výzvou utkal Petr Kněžek, staronový grafik letošního ročníku, máte možnost samozřejmě posoudit sami dle vlastního vkusu; jak to celé vidí on, čtete v následujícím krátkém dotazníku.

1. Jak a kdy ses vůbec ne Nextce dostal? Co rozhodlo, že budeš připravovat jeho vizuál?

K práci na Nextce jsem se dostal v podstatě přes Oskara Hulce. Jsme dlouhodobí kamarádi ze základní školy. Už v minulosti byla z jeho strany tendence mě nějak do festivalu nebo obecně do divadelní scény zapojit. Před pár lety jsem začal spolupracovat s Vladimírem Hulcem na vizuální podobě magazínu Taneční Zóna, což bylo také důležitým krokem k navázání vzájemné důvěry. Před třemi lety se tedy dotyční Hulcové spolu s Lenkou Dombrovskou rozhodli, že to se mnou zkusí, a nechali mě vytvořit kompletní vizuál pro Next Wave 2015. Pak následovala práce na ročníku 2016 a po loňské roční pauze jsem se k tomu letos

opět vrátil. V minulosti na vizuálech pro NW pracoval Filip Blažek ze studia Designiq, jehož práci respektuju a beru jako osobu důležitou pro scénu českého grafického designu. Je pro mě poctou pokračovat v něčem, co on rozvíjel dlouhá léta.

2. Co tě jako první napadlo, když jsi dostal letos zadání „Obraz“?

Zadání „Obraz“ mi už od začátku znělo dost lákavě. U předešlých ročníků, na kterých jsem pracoval, jsem se trápil nad tématem, které nebylo moc konkrétní, složité a mnohoslovné, nešlo jednoduše dojít k jednomu vizuálnímu prvku, který by to komplexnější téma propojil. Jednoduché a konkrétní téma tak otevíralo mnohé cesty, jak vizuál zpracovat. Nakonec se ale ukázalo, že podnětů je mnoho a vybrat ten správný koncept nebylo vůbec jednoduché. Co mě napadlo jako první? Vzhledem k tomu, že se jedná o jubilejní 25. ročník, napadlo mě využít fragmenty z plakátů všech minulých ročníků a vytvořit z nich jakýsi obraz nebo pospojovat jejich různorodou typografii do sdělení pro aktuální ročník.

3. Pojem „Obraz“ může být pro grafika poměrně svazující, vytvoření „obrazu obrazu“ se už pohybuje na hranici metaobrazu. Řešil jsi tyhle věci, anebo už jsi od začátku věděl, že to bude muset být minimalistická hra s tvary, nebo tedy v tomto případě hra s minulostí?

Proces hledání konceptu byl vlastně zábavný a dlouhý. Ptal jsem se různých lidí, které jsem potkával, co se jim vybaví pod slovem obraz. Diskuze probíhaly

i v různých jazycích, což otevíralo další brány významu tohoto slova. Vznikla pestrá sbírka nápadů od geometrických iluzí, po surrealistické montáže plné očí nebo nahrazování části slov obrazem. Vzhledem k tomu, že téma minulého ročníku bylo „slovo“ a bylo plně typografie, uvažoval jsem i nad plakáty, které by byly naprosto bez textu, jen obrazem v reklamní prostoru vizuálního smogu. Jak už jsem zmínil, nakonec výběr finálního konceptu nebyl vůbec jednoduchý. Na konci procesu jsme se tedy rozhodli zvolit podobu více minimalistickou, geometrickou a nekonkrétní. Necháme tak diváka utvářet spíše vlastní interpretaci — oko, paprsky světla, hra s obrazem... Společně s Lenkou Dombrovskou jsme také došli k použití stříbrné, jako příznačné barvy pro 25. ročník. Mimo to, kolečky nikdy nic nepokazíte.

4. Chodíš do Zoo? Co si o ní myslíš?

Zrovna dnes v noci jsem měl sen, ve kterém jsem chodil po statku plném vězněných exotických zvířat v otřesných podmínkách. Celý průběh toho 5tveřinového snu jsem přemýšlel nad tím, jak těm zvířatům pomoci a vypustit je na svobodu. Do Zoo nechodím a celkově ten trend zavírat jiné tvory do klecí a chodit je pozorovat považuju za velký špatný.

— Ptal se Dominik Melichar —

Letošní ročník festivalu ...příští vlna/next wave... bude politický i obrazivý aneb Čtvrt století s Nextkou

Jubilejní dvacátý pátý ročník festivalu ...příští vlna/next wave... se bude konat ve dnech 18. září až 1. října na několika — známých i neznámých — scénách, v pražských a libereckých ulicích a také v malířském ateliéru ve Vraném nad Vltavou. Letošním tématem festivalu je OBRAZ a mnohé vybrané nebo iniciované festivalové projekty se vyznačují silnou vizuální stránkou či syntézou divadla a výtvarna.

Programové nejobhatší čtyři dny nás čekají v divadle Komédie. Ta bude festivalem po delší době — a úpravách kavárny a divácké šatny — opět otevřena. Rozžijeme nejen divadelní sál, ale také foyer, schodiště či pánskou hereckou šatnu. Zde uvítáme výtvarníky a divadelníky Petra Nikla, Petra Krushu a Aleše Čermáka. V pánské šatně uvedeme premiéru monodramatu, které napsal režisér Ondřej Škrabal přímo pro herce Martina Pechláta. Představíme brněnské Divadlo U stolu a jeho scénické čtení Senecovy nejčernější tragédie Thyestes. Do programu jsme zařadili také hudební projekty různých žánrů — Aid Kida nebo kapely Lo/ve a DekadentFabrik. A v neposlední řadě udělíme Pocty za alternativní umění, tentokrát bude ceremoniál silně experimentální — s talentovaným choreografem Martinem Talagou se pokusíme oceňovat tancem a minimem slov. Na půdorysu jeho úspěšného projektu SOMA, který je inspirován výtvarným uměním a zkoumá krásu lidského těla a proměnu jeho zobrazování a přijímání, vystavíme slavnostní večer, kam zveme všechny, nejen celebrity, říká Lenka Dombrovská, programová ředitelka festivalu.

Ve významném osmičkovém roce se ovšem navrátíme také k lince politického divadla. Letošním mottem festivalu je citát Stanislava Jerzyho: „Když se opice zasmála svému obrazu v zrcadle, zrodil se člověk.“ Jednak v sobě ukrývá ono slovo OBRAZ, které budeme s našimi umělci vykládat různě. — Snad mohu prozradit, že například v projektu Aleše Čermáka On the Black Universe popíeme jeho vizuální stránku a vytvoříme ho pouze akusticky. — A přede-

vším dokonale vypovídá o tom, co je ona lidskost, které se nám nedostává, doplňuje Lenka Dombrovská.

V komedii bude uvedena česká premiéra Vzteku Elfriede Jelinek. Inscenaci, ve které vystupují pouze herečky, režisovala Lucie Ferenzová, jež angažovaná a radikální text Jelinek režijně zpracovává poněkoličkáte. Mimopražská divadla přivezou vzpomínky na totalitu. Undergroundový Absintový klub Les představí své hudební ohlédnutí za praktikami StB. Humorně-mrazivý muzikál s předlouhým názvem Slávek Novák aneb Příběh opravdového herce, který se opravdu stal napsal a režisoval Tomáš Vůjtek a hudbu složil Jan Gajdica. Z Ostravy, tentokrát ze Staré arény, přijede Pekingská kachna, poetické dokudrama, ve kterém jsou použity texty čínského disidentského novináře a básníka Liao I-wua. Autorskou inscenaci se všefakajícím názvem Opleťal společně s herci olomouckého Divadla na cucky připravil režisér Michal Hába, pravidelný host festivalu. Pražskou nezávislou divadelní scénu reprezentuje Karel Kratochvíl a jeho nové sdružení Krutý krtek. V rámci festivalu uvedeme hned tři jeho projekty, které propojují umění s volnočasovými aktivitami, a stávají se tak ještě apelativnějšími a mají schopnost oslovit široké spektrum diváků. Představíme divadelní bojovku o samizdatu Expedice, divadelní procházku o poválečném „vyrovnaní“ s Němci Odsunutí a nejen dětem jsou určeny loutkové Romské pohádky.

Letos v Praze uvedeme přes dvacet představení, z toho sedm premiér, šest koncertů, diváky zavezeme do Liberce (na již zmíněnou divadelní procházku) a Vraného nad Vltavou, kde malíř Tomáš Bambušek otevře dveře svého ateliéru a poté v rámci performance Smaragdový kohout před diváky namaluje obraz, který bude následně vydražen. A jelikož chceme toto krásné — stříbrné — výročí oslavit se vsí parádou, připravujeme také nové číslo almanachu Orghast, uzavírá Lenka Dombrovská.

MARTIN TALAGA — POCTY SOMA, FOTO: ARCHIV

STUDIO ROTE — ONDŘEJ SKRABAL: ZJEVENÍ PUDLA, FOTO: TOMÁŠ HEJZLAR

Program

18 ÚT

ALFRED VE DVORE

20.00 Tereza Bartůňková,
Jan Čtvrtník a kol.: Tamura
(premiéra)

Mimořádně sugestivní audiovizuální pouť postapokalyptickou krajinou
Autorská inscenace parafrázuje knihu japonského prozaika Sōhei Ōoka Ohné na planinách do silného audiovizuálního zážitku na pomezí rozhlasové hry, koncertu a komiksu. Zatímco voják Tamura umírá někde mezi válečným konfliktem a ekologickou katastrofou, dostává divák prostor pro meditaci a imaginaci, stejně jako zvědomění blížící se apokalypsy.

KONCEPT A REŽIE: TEREZA BARTŮŇKOVÁ, JAN ČTVRTNÍK A KOL., SCÉNOGRAFIE, KOMIKS, OBRAZOVÝ KONCEPT: TEREZA BARTŮŇKOVÁ, KOMIKS: TEREZA BARTŮŇKOVÁ, LUCIE LUČANSKÁ, ZVUKOVÝ KONCEPT: JAN ČTVRTNÍK, HUDBA A SOUND DESIGN: JAN NEDBAL, JAN ČTVRTNÍK, TECHNICKÁ SPOLUPRÁCE: SIMON JANIČEK, JAN KALIVODA, UČINKUJI: TEREZA BARTŮŇKOVÁ, MICHAL BEDNÁŘ, JAN ČTVRTNÍK, NATÁŠA MIKULOVÁ, JAN NEDBAL.

19 ST

STUDIO PAMĚT

20.00 Stará aréna Ostrava —
Lukáš Adam: Pekingská kachna
(pražská premiéra)

Gastronomický výlet za hranice lidskosti a vkusu

Nedávná Čína v extaticky zoufalé, autenticky smíšené i cynicky lhostejné výpovědi prostřednictvím textů disidentského básníka a novináře Liao I-Wua (*Krveproliť, Hovory se spodinou, Kulky a opium*). Poetické dokudrama, ze kterého odejdete s lidským masem na košili. A s naučením, jak stabilizovat společnost. S pandou. Krtečkem. A s čistým svědomím.

TEXT SESTAVIL: LUKÁŠ ADAM, REŽIE: AI GEJGEJ (PAVEL GEJGUŠ), SCÉNA A KOSTÝMY: DAVID JANOŠEK, LIGHT DESIGN, ZVUK, PROJEKCE: JANA HELEBRANDOVÁ, TVORBA PROJEKCI: JAN HONEISER, HUDEBNÍ NASTUDOVÁNÍ: JURAJ CIERNIK, HRAJÍ: LUKÁŠ ADAM, MICHAL SIKORA, BĀRA VIDOMSKÁ, JAKUB GEORGIEV, ŠARA ERLBACHOVÁ.

20 ČT

DUP39

20.00 Divadlo na cucky,
Olomouc — Michal Hába:
Opletal (pražská premiéra)

Dokumentární drama znejistující v otázkách národní identity

Téměř detektivní pátrání tří herců zkoumajících na příběhu autentické osobnosti principy národní identity i příčiny našich historických komplexů.

REŽIE: MICHAL HÁBA, VÝPRAVA: ADRIANA ČERNÁ, HRAJÍ: RÚŽENA DVORÁKOVÁ, ONDŘEJ JIRÁSEK, ADAM JOURA.

21 PÁ

PETROHRADSKÁ KOLEKTIV

20.00 Peter Gonda a kol.:
A.T.I.S.M.I.A. (premiéra)

Inscenace, vytvořená s neherci, která zkoumá utopickou imaginaci obyvatel Prahy.

Je pravda, že naše schopnost představit si jiné budoucnosti, rozdílné společenské a ekonomické systémy, které by byly spravedlivější, je narušena? Je snadnější si představit konec světa než konec kapitalismu? Je utopie nadávkou? Co si myslí obyvatelé Prahy? A jak to přeložit do nedramatické inscenace?

REŽIE: PETER GONDA, DRAMATURGIE: DOMINIKA ANDRÁSKOVÁ, HUDBA: MICHAL CAB.

21.30 Koncert HRB/BOL

DJ Bol a Bolka, metamoderní laptopové duo z Bratislavy. Ve svých performativních cyklech zhudebníují sebevědomou nevirtuozitu, žánrovou promiskuitu a extramuzikální hluk. Po delší pauze přicházejí se svým čtvrtým cyklem Beatbox, trapové haiku, nanuky a mražená zelenina.

22 SO

VRANÉ NAD VLTAVOU — PERLA,
AREÁL BÝVALÝCH PAPIREN

16.00 Slunečné odpoledne
v BAO (Bambušek Ateliér Otevřený)

Za obrazem před obrazem nikdo nesmí stát, jinak nebudu hrát... už jdu...
Přijďte se občerstvit do maliřského svatostánku Tomáše Bambuška. Autor kromě malovacího explikačního aktu nabízí jídlo, projížďku na lodi, hudbu a ohraničenou přítomnost...

19.00 Tomáš Bambušek:
Smaragdový kohout (premiéra)

P.O.P. Performance of Painting

Polétavý pták nešetřící barevností svého oděvu, symbolizujícího výjimečnost, ušlechtilost a „pýchou“. V performanci autor obdařen vějířem smaragdového kohouta rozpoutá tradiční malovací akci, během níž se suchý obraz převrtá skrze živou vějířovou malbu do vlny zářících olejových tónů. Vše bude zakončeno výtryskem a spektakulární tečkou.

23 NE

DIVADELNÍ VÝLET DO LIBERCE

16.00 odjezd z Prahy do Liberce
Krutý krtek: Odsunutí

Divadelní procházka prostorami, která jsou v Liberci spojena s poválečným odsunem sudetských Němců.

Vydejme se na procházku po místech, kde samozvaní příslušníci Revolučních gard prolévali krev prokazatelných antifasistů. Příběhy, na které se mělo zapomenout, příběhy, na které Češi nejsou pyšní, a příběhy, které ještě nikdo nikdy nevyprávěl. Pojdme je sdílet!

KONCEPT A REŽIE: KRUTÝ KRTEK, HRAJÍ: DIANA ČIČMANOVÁ, ADAM KUBIŠTA.

HRAJE SE VENKU ZA KAŽDÉHO POČASÍ, KAPACITA JE OMEZENÁ, INFO NA WWW.NEXTWAVE.CZ.

24 PO

ULICE STARÉHO MĚSTA

od 18.00
Krutý krtek: Expedice

Divadelně dobrodružná bojovka o samizdatu pro skupiny pěti hráčů

Divadelně dobrodružná bojovka o samizdatu pro skupiny pět hráčů.

Čeká vás akční, cca dvouhodinová cesta po Starém Městě pražském, na níž budete muset řešit rozmanité úkoly, které prověří vaši duševní i fyzickou zdatnost a schopnost týmové spolupráce. Hra vás vtáhne do světa, kde svoboda slova je jen tiché přání a kde každá kniha, každé slovo podléhá cenzurnímu dohledu.

KONCEPT A REŽIE: KRUTÝ KRTEK, SCÉNOGRAFIE A KOSTÝMY: KAROLINA KOTRBOVÁ, DRAMATURGIE: BORIS JEDINÁK, HRAJÍ: ANNA SCHMIDTMAJEROVÁ, MIKULÁŠ ČÍZEK A STUDENTI DAMU.

HRAJE SE PŘEVÁŽNĚ VENKU, ZA KAŽDÉHO POČASÍ, KAPACITA JE OMEZENÁ, INFO NA WWW.NEXTWAVE.CZ.

25 ÚT

DUP39

20.00
Divadlo X10 —
Ondřej Novotný: Teritorium

Od soumraku do úsvitu ve velmi blízké budoucnosti. V srdci Evropy. Crash! Něco se musí stát. Změna. Strach. Obrat smete všechno. Co to je všechno?

Na půdorysu antické tragédie Agamemnón vystavěl Ondřej Novotný precizní vivisekci dědičné viny a osobní i společenské zodpovědnosti. Mezi ostrými dialogy se vynoří stíny těch, které jsme chtěli vytěsnit a kteří nám věští „stoleté kurvení duše“. Je možné se ještě očistit? Fire!

TEXT: ONDŘEJ NOVOTNÝ, REŽIE: JAN FRIČ, DRAMATURGIE: DAGMAR RADOVÁ, VÝPRAVA: MARTIN CHOCHLOUŠEK, LIGHT DESIGN: JARO ŘEPKA, HUDBA: MYKO, HRAJÍ: LUCIE ROZNĚTINSKÁ, MARIE ŠVESTKOVÁ, JAN GRUNDMAN, HYNEK CHMELÁŘ, TOMÁŠ PETRÍK.

22.00
Kult hanby: Hlupáci, proberte se

Debutová inscenace z dramatických obrazů, básní Kultu hanby

Přežíváme s útěchou oázy. V zemi vytoužené zeje. Prahne. Hory smrti. Na živé mrskají drobené větvy, na mrtvé už jen sutinu. Srdce už nebije samo sebe. Nikdo se nedívá. Koukám na pláň — A dýchám čerstvý — Vzduch

UČINKUJI: KULT HANBY (VOJTĚCH HRABÁK, PETR UHLÍK) S HOSTEM A MÚZOU JANOU KOZUBKOVOU.

26 ST

(A) VOID FLOATING GALLERY

20.00 Apolena Vaníšová
a Petr Krusha: Kračun

Divadelní instalace nebo elektromechanická objektová performance spojující nové technologie a vyjadřovací prostředky tradičního divadla. Kračun je asociativní kompozice inspirovaná slovenskou legendou boha slunce a zobrazující otisky starých svátků propisující se do dnešní městské neutěšenosti.

KONCEPT A REALIZACE: APOLENA VANÍŠOVÁ A PETR KRUSHA.

21.30 Koncert Jan Burian ml.:
Lemurijské kalifonie

Jednoduché souzvučky, pravěké etudy a variace. Dostat se skrz svébytné elektronické nástroje k podstatě hudby... Jan Burian je hudební skladatel a zvukový designer, zakládající člen hudebních projektů tyto alba a Kyklos Galaktikos.

27 ČT

STUDIO PAMĚT

Představujeme Absintový klub Les a ostravskou undergroundovou scénu.

18.00 Absintový klub Les,
Ostrava — Jan Balabán, Ivan
Motyl: Bezruč?!

Scénické čtení

V centru stojí střet démonického, výsostně uměleckého vidění světa a úřednické mašinérie života i dějin. To vše se pak bolestně promítá do nejtímnějších rovin lidského prožívání, jakým je nenaplněný milostný cit uznávaného poety a jeho osudové lásky. Literát Vladimír Vašek roste jako člověk vzpouzející se i znovu hledající původní milostné i básnické nasazení.

UČINKUJI: PŘEMYSL BUREŠ, JAKUB CHROBÁK, ZUZANA TRUPLOVÁ, IVAN MOTYL A JESKYNNÍ MALÍŘ BENDA.

19.30 Absintový klub Les,
Ostrava — Tomáš Vůjtek &
Jan Gajdica: Slávek Novák aneb
Příběh opravdového herce,
který se opravdu stal
(pražská premiéra)

Je to hra o nás? Hra o tom, kým jsme byli, nebo snad o tom, kým pořád ještě jsme?

Hra Tomáše Vůjtky je inspirována skutečným příběhem úspěšného českého herce, který se v roce 1949 dobrovolně stal spolupracovníkem StB, ikonou režimu, který již minul a který se možná nevrátí... V tomto podzemním muzikálu se mluví, zpívá i tančí. Vše je podáno s humorem, ze kterého mrazí.

TEXT A REŽIE: TOMÁŠ VŮJTEK, SCÉNA A KOSTÝMY: ELLI MOTÝLOVÁ, CHOREOGRAFIE: STANISLAVA SCHUPPLEROVÁ, HUDBA: JAN GAJDICA, HRAJÍ: PŘEMYSL BUREŠ, KOSTAS ZERDALOGLU, VOJTĚCH ŠTĚPÁNEK, SABINA MUCHOVÁ A DALŠÍ, DOPROVÁŽÍ: LESNÍ ORCHESTR JANA GAJDICI.

KLUB FAMU

21.30 Koncert: MC Zuzka feat.
Fish Crash

MC Zuzka, jedna z nejlepších female MCs v Čechách, přichází s novým projektem doplněným o živou kapelu Fish Crash. Energicky osobitý rap říznutý kytarami a bicími. Muzika, co má nejen názor, ale i koule!

28

PÁ

DIVADLO KOMEDIE

18.00 Divadlo U stolu, Brno — Lucius Annaeus Seneca: Thyestes (pražská premiéra)

Hra, která nebyla dosud nikdy v češtině uvedena.

Nejčernější ze všech Senecových černých tragédií. Kruté drama, v němž není místo pro slitování a odpuštění, vypráví o pomstě Atrea, krále Argu, bratru Thyestovi.

SENECOVU TRAGÉDII PŘELOŽILA: EVA STEHLIKOVÁ, KONCEPT A REŽIE: FRANTIŠEK DERFLER, HUDBA: ZDENĚK KLUKA, UČINKUJÍ: PETR ŠTĚPÁN, JAN KOLAŘÍK, EVA NOVOTNÁ, JIŘÍ M. VALÚŠEK, FRANTIŠEK DERFLER, NA BICÍ DOPROVÁZÍ: ZDENĚK KLUKA.

20.00 Pocty SOMA

Lidské tělo budí pochváleno.

Od roku 2003 organizátoři festivalu ...příští vlna/next wave... každoročně vyslovují a veřejně prokazují Pocty v šesti kategoriích. Během slavnostního večera v choreografii Martina Talagy převezmou početné osobnosti zrcadlové masky navržené výtvarníkem a divadelníkem Petrem Niklem. Ceremoniál je přístupný všem.

30

NE

DIVADLO KOMEDIE

16.00 Krutý krtek: Romské pohádky

Červená karkulka, Šipková Růženka, Bajaja... Kdo by neznal aspoň jednu českou pohádku. Ale kolik znáte pohádek romských? Inscenace kombinuje krátká vtipná vyprávění pherasuňi paramisi a hrdinské pohádky vítěziko paramisi. Součástí představení budou také tradiční romské písničky, hrané a zpívané živě.

NÁMĚT: MILENA HÜBSCHMANNOVÁ, KONCEPT A REŽIE: KRUTÝ KRTEK, HRAJÍ: ANNA SCHMIDTMAJEROVÁ, TOMSA LEGIERSKI.

18.00 Petr Nikl, Miroslav Černý: Vlnění (premiéra)

Vizuálně hudební improvizace

Petr Nikl buzuki zpěv a hrátky s objekty, Miroslav Černý a rozličné nástroje.

Festival podporují:

MINISTERSTVO
KULTURY

Mediální partneři:

Radio Wave
Český rozhlas

divadlo.cz

Dramaturgie a koncepce: Lenka Dombrovská, **produkce:** Oskar Hulec, **PR a guestservis:** Tereza Linhartová, **grafická podoba ročníku 2018:** Petr Kněžek (www.sillysilly.cz), **Tsunami:** Dominik Melichar. Festival pořádá z. s. Příští vlna za podpory Ministerstva kultury ČR, Hlavního města Prahy a Dopravních podniků Praha.

www.nextwave.cz

29

SO

(A) VOID FLOATING GALLERY

15.00 Apolena Vanišová a Petr Krusha: Kračun

Divadelní instalace nebo elektromechanická objektová performance spojující nové technologie a vyjadřovací prostředky tradičního divadla. Kračun je asociativní kompozice inspirovaná slovanskou legendou boha slunce a zobrazující otisky starých svátků propisující se do dnešní městské neutěšenosti.

KONCEPT A REALIZACE: APOLENA VANIŠOVÁ A PETR KRUSHA.

DIVADLO KOMEDIE

16.00 a 18.00 Studio Rote — Ondřej Škrabal: Zjevení pudla (premiéra)

„Proč mě nikdo neupozornil, že trik s bílým pudlem se změnil na trik s pudlem černým?“ Monolog z herecké šatny těsně po nepovedeném představení Goethova *Fausta*. Monolog člověka, který se pohybuje na neznatelné hranici divadla s nejším světem a ztrácí schopnost rozeznat, v čem je zlo. Monodrama *Zjevení pudla* bylo napsáno přímo pro herce Martina Pechláta, který se s ním po několika letech vrací do divadla, kde ztvárnil své nejoceňovanější role.

TEXT A REŽIE: ONDŘEJ ŠKRABAL, KOSTÝMY A LOUTKY: TEREZA HAVLOVÁ, HUDBA: AID KID, PRODUKCE: JAKUB RÁLEK, HRAJE: MARTIN PECHLÁT.

KAPACITA JE OMEZENÁ, ÚČAST MOŽNÁ POUZE PO PŘEDCHOZÍ REZERVACI, INFO NA WWW.NEXTWAVE.CZ.

20.00 François Laruelle, Aleš Čermák: On the Black Universe (premiéra)

Aniž by věděl proč, je člověk, jenž si s sebou nese Vesmír, odsouzen ke Světu a k Zemi. (François Laruelle)

Koncept vychází z textu filozofa Françoise Laruelle, jehož projekt ne-filozofie chce vrátit do lidského myšlení nesmírnou bezpředmětnost. Je výzvou k radikálnímu obnově lidského, jako toho, jehož počátkem je Černá, Tma. Součástí večera bude uvedení publikace *On the Black Universe*.

AUTOR KONCEPTU: ALEŠ ČERMAK, PŘEKLAD: JAN MOTAL, TECHNICKÁ SPOLUPRÁCE: MICHAL CÁB. **POZOR: UPOZORŇUJEME, ŽE V PŘEDSTAVENÍ BUDE POUŽIT STROBOSKOP.**

21.00 Koncert Aid Kid

Nepřehlédnutelný zástupce pražské elektronické hudební scény staví živé sety na improvizaci vlastních tracků, ve kterých kombinuje emotivní beaty a gradující struktury.

19.00 Kolonie — Elfriede Jelinek: Vztek (premiéra)

Epos o motoru lidstva

Karikatura proroka Mohameda na titulní straně časopisu byla zámkou pro mstu, která vyvrcholila teroristickým útokem na redakci časopisu Charlie Hebdo. Byl to útok na lidskou svobodu? A co na to ten „druhý bůh“? Kdo rozhodne o tom, který z bohů je ten opravdový? Diváme se na internetu na popravu zajatců dobrovolně, nebo nás k tomu nutí náš vztek? Rozdělujeme se na „my“ a „oni“ a vztekáme se.

HRU ELFRIDE JELINEK PŘELOŽILA ANITA KRAUSOVÁ, REŽIE A DRAMATURGIE: LUCIE FERENZOVÁ, VÝPRAVA: ANDRIJANA TRPKOVIĆ, LIGHT DESIGN: JAN HUGO HEJZLAR, HUDBA: LO/VE, HRAJÍ: MARKĚTA DVOŘÁKOVÁ, KRISTÝNA FREJJOVÁ, ANITA KRAUSOVÁ, JINDŘIŠKA KRÍVÁNKOVÁ.

21.00 Koncert Lo/ve

Duo Lo/ve, za nímž stojí výtvarník a hudebník Pavel Ptáčník a herečka Markéta Dvořáková, je aktivní od roku 2013. Elektrická kytara s looperovými efekty tvoří spolu s bicími a stylizovaným vokálním projevem surový zvuk, pod nímž se skrývá velký cit pro psaní písní.

PO

DIVADLO KOMEDIE

od 18.00 Petr Krusha rozsvítí Komedii

Přijďte se podívat, jak znovuotevřená Komédie svítí. Instalace, která reaguje na váš pohyb, se uskuteční v různých prostorách divadla.

19.00 Petr Krusha: Touch/Dotek (premiéra)

Vášeň/Zloba/Něžnost/Prst/Ňadro/Těsný/Škrtit/Lechat/Lizat/Kousnout/Škrábat MULTImediální instalace, performance, mluvené a zpívané slovo.

KONCEPT A PERFORMANCE: PETR KRUSHA, ZVUK: AKITAYRA, PETR KRUSHA, HLAS: EMOTIV.

21.00 Koncert DekadentFabrik

Pro festival připravují DekadentFabrik nové skladby a speciálního hosta. Opět zazní elektronika a s ní se proplétající žily hlasu lidského, hlasu flétny, ostré kytary a dunivého, někdy plačícího kontrabasů. O co v životě jde? O tanec, zapomnění, nabídnutou cestu do snu, chaosu, ve kterém ztraceni nalezneme sami sebe a něčí nohy...